

virtutū necessaria subsequēter enumerat: que sit irreprehensibilitas ipsa manifestat. Et fauet ergo desiderio: et terret ex precepto. Et si aperte dicat: Laudo quod queritis: sed prius discite quod queratis: ne dum vosmetipsos metiri negligitis: tanto fedior vestra reprehensibilitas appareat: quanto et a cunctis cōspici in honoris arce festinat. Magnus enim regēdi artifex fauoribus impellit: terroribus retrahit: ut auditores suos: et descripto irreprehensibilitatis culmine restringat a supbia: et officiū laudando quod querit cōponat ad vitam. Quāuis notandū quod illo in tpe dicit: quod quisquis plebibus perat: primus ad martyrii tormenta ducebat. Tūc ergo laudabile fuit epatus querere quā per hūc dubiū nō erat ad supplicia grauiora peruenire. An ipm quoque epatus officiū boni opis expressione diffinit: cū dicit: Si quis epatum deserat: bonū opus desiderat. Ipse ergo sibi testis est quod epatum nō appetit: qui nō per hūc boni opis ministeriū: sed honoris gloriā querit. Sacrum quippe officiū non solum nō diligit: sed oīno nescit: qui ad culmē regimē anhelans: in occulta meditatione ceterorum subiectōe pascit: laude propria letat: ad honorem cor eleuat: rerū affluentium abundantia exultat. Mūdi ergo lucrū querit sub eius honoris specie: quo mūdi destrui lucra debuerūt. Tūc mens humilitatis culmē arripere ad elationē cogitat: quod foris appetit: intus immutat.

Qui mens preesse volentiū ficta sibi bonorum operū pmissione blandiat. **Cap. IX.**

Ed plerūque hi qui subire magisteriū pastorale cupiūt: nonnulla quod bona opera aīo pponūt. Et quāvis hoc elatiōis intentione appetāt: opaturos tū se magna pertrahēt. Fitque ut aliud intus intētio subprimat: aliud tractātis aīo supficies cogitationis ostendat. Nā sepe de se mēs ipsa sibi mentit: et fingit se de bono ope amare quod nō amat: de mūdi autē gloria nō amare quod

amat. Qui principari appetēs sit ad hoc pauida: cū querit: audax: cū peruenit. Tendēs enim: ne nō pueniat trepidat. Sed repēte perueniēs: iure sibi hoc debitū: ad quod peruenit: putat. Quos percepti principatus officio perfrui seculariter ceperit libēter obliuiscit quicquid religiose cogitauit. An necesse est ut cū cogitatio extra vsum dicit: p̄tinus mētis oculus ad opatrāfacta reuocet: ac penset quosquod quod subiectus egerit: et repente cognoscit si platus bona agere: que pposuerat: possit: quod nequaquam valet in culmine humilitatē discere: qui in imis positus nō desistit superbiere. Nescit laudem: cū suppetit: fugere: quod ad hāc didicit cū deesset anhelare. Nequaquam vincere auariciā potest: quā ad multorum sustentationē redditus: cui sufficere propria: nec soli potuerūt. Ex ante acta ergo se vita vnusquosque inueniat ne in appetitu se culmē imago cogitationis illudat: quod uis plerūque in occupatiōe regiminis: ipse quoque boni opis vsus perdit: qui intransigillitate tenebat: quod quieto mari recte nauē et imperitus dirigit: turbatis autē tēpestatis fluctibus: etiā peritus se naua confundit. Quid nāque est potestas culmē: nisi tēpeestas maris? In qua cogitationū pcellis semp nauis cordis quatit: huc illuc incessanter impellit: ut per repētinos excessus oris et opis quasi per obuiatā saxa frangat. Inter hec itaque quod sequēdū est: et quod tenendū est: nisi ut virtutibus pollēs: coactus ad regimē veniat. virtutibus vacuus: nec coactus accedat. Ille si oīno renitit: caueat ne acceptam pecuniā in sudariū ligās: de eius occultatiōe iudicet. Pecuniā quippe in sudario ligare est: precepta dona sub ocio lenti corporis abscondere. Et cōtra iste cū regimē appetit: attendat: ne per exemplū prauī opis phariseorum more: ad ingressū regni tendētibus obstaculū fiat: quod iuxta magistri vocē: nec ipsi intrāt: nec alios intrare permittūt. Qui cōsiderandū quoque est: quod cū cām populi electus p̄sul suscipit: quasi ad egrū medicus accedit. Si ergo in ei⁹ ope adhuc passio